

Nooit meer met jou

Van dezelfde auteur:

Zijn andere vriendin
Met huid en haar

LUCY DAWSON

NOOIT
MEER MET
JOU



the house of books

Oorspronkelijke titel

The One That Got Away

Uitgave

SPHERE, an imprint of Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2010 by Lucy Dawson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Stina de Graaf

Omslagontwerp

WWW.AMVP.NET Annemarie van Pruysen

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Roddy Paine

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3661 0

ISBN 978 90 443 3672 6 (e-book)

D/2012/8899/79

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor paps en mams

Dankwoord

Mijn dank gaat uit naar Sarah Ballard, Jo Dickinson en Rebecca Saunders, alle drie van United Agents en Little, Brown, en ook naar James en mijn familie en vrienden voor hun aanmoediging en steun. Ik ben hen allemaal zeer erkentelijk.

Ook wil ik iedereen, en in het bijzonder Patricia, bedanken voor al hun praktische adviezen.

En ten slotte ook DS bedankt, de man die mij die grap eens vertelde. Ondanks alle narijheid die dat veroorzaakte.

I

Ik ruk de natte achterklep van de auto omhoog, maar mijn vingers glijden weg en een van mijn nagels buigt naar achteren. Ik slaak een kreet en laat mijn weekendtas vallen. Ik pak de boosdoener vast en bestudeer hem zorgvuldig om te zien of hij beschadigd is; mijn vinger klopt, het nagelbed is wittig geworden, en er loopt een lijntje op de plek waar hij h ad kunnen breken, maar wat niet is gebeurd. Toch schieten de hete tranen me in de ogen... fantastisch... Ik ben niet alleen te laat, nu ga ik ook nog huilen. Geweldig.

Ik adem diep in, knipper verwoed mijn tranen weg terwijl ik kalm probeer te blijven. Dan pak ik resoluut mijn tas op van het kletsnatte garagepad, schuif het ding in de kofferbak, sla de achterklep ferm dicht, loop om de auto heen en stap in. Als ik eenmaal zit, mijn veiligheidsgordel om heb en mijn spiegel zo heb gedraaid dat mijn eigen ogen me aanstaren, merk ik de donkere schaduwen op en ik zie dat de foundation zich al in de plooiën vast begint te zetten. Ik heb maar heel weinig geslapen afgelopen nacht.

Afgelopen nacht. Ik herinner me hoe mijn man me gisteravond vol ongeloof vanaf de andere kant van het bed had aangekeken, ontsteld over wat ik vlak daarvoor had gezegd.

Ik draai de contactsleutel om en probeer het diepe gevoel van schaamte te negeren dat meteen bij die herinnering opkomt. Ik kijk met een ruk achterom – alsof ik het beeld op die manier probeer kwijt te raken – en rij hard achteruit. Ik h ad vanmorgen sorry tegen hem willen zeggen. Ik was het van plan geweest, eigenlijk had ik het vannacht al willen doen, maar hij had erop gestaan beneden te slapen. En trouwens, hoe had ik mijn excuses moeten aanbieden als hij maar gewoon naar zijn werk ver-

trekt en de deur hard achter zich dichtknalt? Waar was dat nou goed voor?

Ik trap hard op de rem, mis ternauwernood het hellinkje achter me, en zet de auto knarsend in zijn één. Ik til mijn voet te ruw op, zodat ik onelegant het garagepad af en de weg op schiet. Ik hou zielsveel van Dan, maar om dan zo kortaf te doen, terwijl hij kon zien dat ik het goed probeerde te maken, en me opzettelijk geen afscheidszoen te geven? Natuurlijk is hij meestal totaal niet zo, dus dat betekent dat hij écht kwaad is... en gekwetst... maar toch, dat was gemeen van hem.

Ik leun naar voren om de radio aan te zetten en trap opstandig het gaspedaal in, want de verkeersdrempel komt eraan. Dan zegt altijd dat ik die met te hoge snelheid neem. Ik vlieg er overheen à la Daisy Duke, wat me even een gevoel van voldoening geeft. Maar dan krimp ik onwillekeurig in elkaar bij het godsgruwelijke geluid van de vering bij het neerkomen. Dat klinkt echt niet goed. Ingespannen luister ik, bang dat de onderkant van de auto er – tot overmaat van ramp – elk moment af kan vallen, maar er gebeurt niets en tegen de tijd dat ik voor het rode licht sta, begint mijn woede al te zakken en klamp ik me niet meer zo vast aan het stuur. Plotseling voel ik me moe en heel verdrietig, want het is de allereerste keer dat een ruzie langer dan een dag duurt.

Ik had mijn mond moeten houden. Ik zou ook kwaad zijn geworden als ik hém was geweest. Ik denk niet dat ik zo met de deur had gesmeten, maar ik snap dat hij ziedend is.

‘Zei je dat nou echt?’ Ik hoor de echo van zijn ongeloof. ‘Maar ik ben je mán!’

Ik voel weer spijt opkomen, en terwijl we wachten tot het licht groen wordt, staar ik met niets ziende ogen naar de remlichten van de auto voor me. In de auto klinkt ‘One Day Like This’ van Elbow en ik luister nu aandachtiger naar de tekst. Elk woord ervan slaat op mij.

Nou ja, behalve dat de zon vanochtend niet schijnt, het is eerder kletsnat en forenzen haasten zich naar het station van

Brighton, de schouders opgetrokken tegen de kou als ze voorbijsnellen, maar ja... Wáárom heb ik me ook zo gedragen en dingen gezegd die ik niet wilde zeggen? Ik slik moeilijk. Ik weet dat Dan het niet beseft, maar vreemd genoeg gebeurde het gisteravond juist omdat ik zoveel van hem hou. En misschien is het in zekere zin juist wel goed: doorgaans verzwijgen we niets voor elkaar, we vertellen elkaar gewoonlijk wat ons bezighoudt. Nu weten we tenminste dat er een probleem is en kunnen we er iets aan doen.

Ik zucht bezorgd. Het probleem is... het probleem is, hoe moet ik mijn man vertellen dat ik ineens beseft dat ik het eng vind om te doen wat verder iedereen vanzelfsprekend lijkt te vinden? Dat... nou ja dat ik wou dat iemand me kon vertellen hoe ik me moet voelen, want dat weet ik echt niet meer.

Ik heb het nooit zien aankomen. Echt niet. Als je jong bent, denk je dat je verliefd zult worden als je eenmaal volwassen bent, om dan te trouwen en kinderen te krijgen. Zo simpel is het. Dat doet zo'n beetje iedereen. Dat is ook wat ik altijd dacht te gaan doen, maar toch beschuldigde ik mijn man – een van de aardigste en eerlijkste mensen die ik ooit heb ontmoet – er gisteravond van me op een achterbakse manier zwanger te willen maken.

En het ergste is nog dat niet dat vermeende stiekeme gedrag me dwarszat, maar dat de gedachte aan zwanger worden me de stuipen op het lijf joeg. Ik was niet blij en zenuwachtig, of opgewonden en bang... maar gewoon en zonder te overdrijven doodsbenauwd voor het idee dat ik werkelijk een kind zou krijgen. En dan bedoel ik alles wat erbij hoort: geen weg terug, de zwangerschap, de geboorte, de levenslange verantwoordelijkheid voor een klein mensje – het einde van het leven zoals ik dat ken. Terwijl ik tot op dat moment altijd had gedacht dat ik dat zou gaan doen en – belangrijker nog – ook wilde.

Hoe komt het in vredesnaam dat ik daar nooit behoorlijk over heb nagedacht en er maar gewoon van uitging dat het zo zou gaan? Dan was juist zo opgewonden geweest. Hij praatte

druk over nieuwe avonturen, een volgende stap... Wat als mijn man en ik daar – kennelijk van de ene op de andere dag – zulke verschillende ideeën over hebben?

Mijn ogen worden groot van angst bij de gedachte dat ik Dan kwijt zal raken en in paniek zoek ik mijn telefoon. Ik ga hem gewoon opbellen om ronduit te zeggen dat het me spijt. Hoe ik er zelf ook over denk, ik had hem nooit van zoiets achterbaks mogen beschuldigen. Geen wonder dat hij...

Maar voor ik zijn nummer kan draaien begrijp ik uit het boze getoeter achter me dat het licht eindelijk groen is en dat iedereen door wil rijden. Ik trek op, terwijl ik mijn tas weer op de stoel laat vallen. Een hitsige dj begint zomaar door het einde van het liedje te kletsen en brabbelt over wegwerkzaamheden in een stadscentrum waar ik helemaal niet ben.

En zonder dat ik het besef, is mijn kans daarmee verkeken.

Ik zal aan dit moment terugdenken. Later zal ik me herinneren dat ik bijna mijn man had opgebeld om te zeggen dat het me speet en zal ik uit het diepst van mijn hart wensen dat ik die kans toen had gegrepen.

Alles zou anders zijn gegaan.

Het zou misschien zelfs een leven hebben gered.

2

Ik wil vandaag helemaal niet naar dat verkoopoverleg in Windsor. En ik zou vannacht ook niet weg moeten blijven, maar terug moeten gaan naar huis, naar Dan, in plaats van met mijn collega's in de hotelbar te kletsen om daarna behoedzaam de lakens te inspecteren van een bed dat vagelijk ruikt naar de sigaretten die mensen daar vroeger in mochten roken.

Ik bijt op een nagel, terwijl ik in gedachte met Dan in onze keuken zit om het uit te praten en hem mijn plotselinge angsten en zorgen uitleg, iets wat ik gisteravond had moeten doen in plaats van me zo vreselijk raar te gedragen... Ter verdediging moet ik ook zeggen dat de afgelopen paar dagen niet bepaald gemakkelijk zijn geweest.

Niet dat ik mijn gedrag probeer goed te praten. Maar waar ik wel gruwelijk de pest aan heb, is dat je je het ene moment geweldig kunt amuseren – volkomen gelukkig met je lot precies zoals het is – terwijl het een moment later net is alsof een kwaadaardige macht je nietsvermoedend rond ziet huppelen en met zijn vinger een straal naar beneden stuurt om kennelijk alleen maar voor de gein alles te verpesten.

De ellende begon zaterdag. Ik zat ontspannen met Joss en Bec in de stad te lunchen, zoals we wel vaker doen. De enige opwindend wordt daarbij veroorzaakt door een spontaan gevoel van hartelijkheid, wat maakt dat je blij 'leuk, hè!' zegt, waarop de anderen begripend teruglachen en 'inderdaad' zeggen.

We zaten gezellig over van alles en nog wat te kletsen, zoals dat meestal gaat bij mensen die elkaar al eeuwen kennen. We genoten simpelweg van elkaars gezelschap en eerlijk gezegd aten we waarschijnlijk meer dan goed voor ons was. Maar goed, de kerstperiode met alle feestjes naderde met rasse schreden, dus

aan dat slankmakende ondergoed ontkwamen we toch niet. Ik maakte onder tafel stiekem mijn bovenste knoopje los, terwijl Joss tevreden achteroverleunde en op haar nog steeds platte buik klopte. Het was gewoon niet eerlijk, bij haar knelde de band van haar spijkerbroek helemaal niet.

‘Hoe doe je dat toch?’ vroeg Bec jaloers. ‘Hoe kun je zoveel eten en toch zo broodmager blijven?’

‘Wormen?’ Joss haalde haar schouders op.

Bec glimlachte toegeeflijk. ‘Denk je dat het komt omdat je groter bent?’ vroeg ze na enig nadenken. ‘Lange mensen moeten heel wat eten voor ze er echt mollig uit gaan zien, hè?’

Joss had enigszins verbaasd gekeken en ik had gegrijsd.

‘Ik bedoel dat jij meer speelruimte hebt dan zo’n ukkie als ik,’ zei Bec haastig, terwijl ze de kreukels uit haar jurk streek. ‘Als jij en ik een week lang evenveel taart zouden eten, zou ik er al snel dikker uitzien, omdat ik minder lengte heb waarover ik het kan uitspreiden.’

‘Maar zou Joss niet sowieso meer taart kunnen hebben dan jij, omdat ze langer is?’ Ik keek haar aarzelend aan. ‘Zoals mannen per dag meer calorieën nodig hebben dan vrouwen... niet dat ik zeg dat je zo groot bent als een man, Joss. Zeker niet zo achterlijk groot als Brigitte Nielsen...’

‘Bedankt.’ Joss trok haar neus op. ‘Denk ik.’

‘Voor een model zou één meter zeventig feitelijk vrij klein zijn,’ merkte ik op, terwijl ik het biscuitje pakte dat bij de koffie was geserveerd. ‘En jij bent ook geen dwerg,’ stelde ik Bec gerust. ‘Jullie zijn allebei precies goed.’

Bec luisterde niet, ze keek nog steeds naar Joss. ‘Ik heb een vraagje. Stel dat je een man ontmoet die in elk opzicht geweldig is. Ik bedoel echt perfect: geestig, aardig, optimistisch, fantasieus met kinderen, geweldig in bed, iemand die uit zichzelf cadeautjes koopt... maar wel veel kleiner dan jij. Zou je dan toch met hem uitgaan?’

‘Nou, dan is hij niet perfect, hè?’ zei Joss bot. ‘Als hij maar tot mijn oksels komt. Wie wil dat nou?’

‘Echt?’ vroeg Bec gefascineerd. ‘Zou je dan niet met hem uitgaan?’

‘Nee,’ beaamde Joss. ‘Dat klopt. Waarom verbaast je dat? Je wilt toch opkijken, of je vent op z’n minst in de ogen kunnen kijken. Niet op hem neerkijken. Nooit neerkijken. Getver.’ Ze rilde en haar lange pijpenkrullen trilden vol walging.

Bec richtte zich toen tot mij. ‘Zou jij met Dan uitgegaan zijn als hij kleiner dan jij was geweest?’

‘Ik ben maar één tweeënzestig, Bec,’ zei ik lachend, ‘en een half. Dan zou het wel om een erg klein mannetje gaan.’

‘Zoals Danny DeVito,’ zei Joss, die snel voor de neus van Bec het laatste koekje wegpakte. ‘Lekker,’ lachte ze schamper met een mondvul kruimels.

‘Zou je het gedaan hebben?’ drong Bec aan.

Ik dacht even na. ‘Waarschijnlijk niet,’ gaf ik toe.

‘Niet?!’ vroeg Bec verbijsterd. ‘Zou je niet met Dan zijn uitgegaan? Dat vind ik echt niet te geloven!’

‘Nou, ik zou toch niet hebben geweten wat ik had gemist,’ merkte ik op. ‘Ik zou hem gewoon niet zo aantrekkelijk hebben gevonden. Waarschijnlijk hadden we alleen even met elkaar gepraat en daarna zou ik zonder iets te beseffen verder zijn gelopen.’

‘Tuurlijk!’ spotte Joss. ‘Het was vanaf het begin al een uitgemakte zaak met jullie.’

Maar Becs ogen waren groot geworden. ‘Echt waar? Al dat geluk, al die liefde, en je zou nooit de kans hebben aangegrepen om dat allemaal te ontdekken? Als hij tien centimeter kleiner was geweest, was je niet met je grote liefde, jouw ware jakob, getrouwd? Ik ben diep geschokt, Molly Greene, en teleurgesteld.’

Ik liet opzettelijk een korte stilte vallen. ‘Bec...’ Ik leunde naar voren op mijn stoel en liet mijn stem tot een geheimzinnig gefluister dalen. ‘Zoiets als “de ware jakob” bestaat niet.’

Bec slaakte een gillette van schrik en Joss stootte me aan. ‘Hou op,’ grijnsde ze. ‘Jaag haar niet op stang.’

‘Ik meen het,’ zei ik snel. ‘Wat Dan en ik hebben, is uniek. Er is er maar één zoals hij, maar als hij dood zou gaan...’

Bec keek alsof ze van schrik flauw ging vallen en onder tafel zou glijden.

‘... zou ik daar natuurlijk kapot van zijn, maar ik weet dat Dan niet zou willen dat ik de rest van mijn leven alleen bleef als hij niet meer bij mij kon zijn.’

Ik zag Bec aarzelen.

‘Het is net als met vriendschap,’ ging ik verder. ‘Het is toch niet zo dat je in je hele leven maar één vriendin mag hebben? Er zijn veel mensen die je gelukkig kunnen maken. Ik denk dat er waarschijnlijk massa’s “ware jakobs” zijn.’

‘Oké, ik snap het,’ zei Bec een beetje zielig. ‘Ik moet openstaan voor elke kans die het leven me biedt. Je hebt gelijk.’

‘Meer zeg ik niet, ja,’ zei ik glimlachend tegen haar.

‘Zou je willen dat Dan iemand anders vond als jij opeens doodging?’ vroeg Joss verlegen.

‘Natuurlijk,’ zei ik snel. Toen dacht ik een ogenblik na. ‘Maar zeker niet binnen een jaar en ik vind dat ze dikker moet zijn dan ik.’

‘O... over doodgaan gesproken... Joss,’ onderbrak Bec me. ‘Ik ging laatst bij een van mijn moeders op bezoek – ze had net een tweeling gekregen, zo’n schattig stel – en ik kwam langs die kapsalon waar je vroeger op zaterdag werkte.’

‘Judy’s Garland?’ mompelde Joss somber, terwijl haar ogen zich vernauwden. ‘Ik had zo de pest aan die eigenaar... borsten-vingers en al die gouden ringen, én die walgelijk lange mannen-nagels. Hij betaalde me tweeënhalve pond per uur om het haar van weezinwekkende, ouwe vrouwen te wassen. Ik vraag me af wat er van hem is geworden.’

Bec staarde haar aan. ‘Nou, hij is dood. Dat had je toch wel kunnen zien aankomen? De kapsalon gaat dicht.’

‘Niet te geloven dat die nog open was! Hij was toen al oud!’ riep ik uit. ‘Herinneren jullie je zijn haar nog?’

‘Kanariegeel!’ giechelde Bec. ‘Dat kan niet zijn eigen haar-kleur zijn geweest.’

‘Dat klopt,’ snoof Joss geamuseerd. ‘Hij deed achter altijd zijn

pruik af en wapperde ermee als alle plafondkachels en droogkappen aanstonden, omdat hij daar zo bezweet en warm van werd... hoewel dat volgens mij meer door die leren broek van hem kwam.' Ze rilde. 'Elke keer als hij zijn arm optilde om een krulspeld in te doen, floepte zijn buik helemaal rood en vol plooiën over zijn broekband.'

'Getver!' riepen Bec en ik in koor uit.

'Het was net een wandelende rollade,' ging Joss meedogenloos door. 'Maar die ouwe mokkels waren dol op hem.' Ze tilde haar kopje op. '*C'est la vie...* of in dit geval juist niet.'

'Joss!' riep ik vermanend, maar ineens snakte Bec naar adem, zo luid dat we ervan schrokken. Joss morste zelfs wat koffie. 'Mijn hemel! Over spetters uit het verleden gesproken... ik snap niet dat ik vergeten ben jullie dat te vertellen! Jullie raden nóóit wie mij als Facebook-vriend wilde. Leo!' riep ze opgewonden uit, nog voor we konden raden.

Ik zweeg even. 'Heb je het nou over Leo, mijn ex?'

Ze knikte.

'De flapdrol!' riep Joss verontwaardigd uit. 'Dat is precies de reden waarom ik niet op Facebook of Twitter ga. Je hebt hem toch wel geweigerd, hè?' Ze keek Bec boos aan.

Bec keek verontwaardigd. 'Natuurlijk!' zei ze. 'Waar zie je me voor aan? Maar hij heeft een openbaar profiel, Moll, en dat heb ik bekeken. Hij is getrouwd!'

'Dat meen je niet!' zei Joss ontsteld.

'Dat is nog niet alles... volgens mij heeft hij ook kinderen!'

Tot mijn verbazing voelde ik vanbinnen iets stoppen, alsof de kleine wijzer van de klok een seconde stilstond voor hij weer gewoon verderging.

'Is hij met háár getrouwd?' hoorde ik mezelf kalm vragen.

De meisjes keken elkaar even aan. Toen zei Bec ongemakkelijk: 'Met Cara? Nee, dat denk ik niet. De vrouw die ik zag, leek zeker zo oud als jij, en Cara was toch jonger?'

'Ze had geblondeerd haar.' Ik tilde mijn koffiekopje op en nam nonchalant een slokje, ook al zat er nauwelijks nog iets in

en was wat er nog in zat koud geworden. ‘Net als Marilyn Monroe, dat kan niet missen. Je zou het weten als zij het was.’

Bec schudde ferm haar hoofd. ‘Dan was ze het niet. Deze vrouw zag er juist wat moederlijk uit, vrij normaal.’

‘Ze kan niet normaal zijn,’ zei Joss grimmig. ‘Niet als ze met hem getrouwd is, arme stakker.’

Het was een raar gevoel om te beseffen dat Leo, ook al dacht ik nooit meer aan hem, natuurlijk een eigen leven had, mensen ontmoette, trouwde en kinderen kreeg. En zo te horen was dat al een hele tijd geleden gebeurd. Ik had er niets van geweten en ook had het totaal geen invloed op mijn leven gehad. Maar toch was het op een of andere manier vreemd dat hij de woorden, waarvan ik eens dacht dat we die misschien tegen elkaar zouden zeggen, tegen iemand anders had gezegd. Ik vroeg me af of hij zich net zo zou voelen, als hij hoorde dat ik getrouwd was.

Maar eigenlijk deed dat er niets toe. Ik zette de gedachte resoluut uit mijn hoofd, glimlachte naar de meisjes en zei opgewekt: ‘En? Hoe ziet hij er tegenwoordig uit? Dik en kaal, mag ik hopen?’

Bec wierp een steelse blik op Joss, die nog steeds kwaad naar haar keek, en zei ongemakkelijk: ‘Ongeveer zoals vroeger.’

‘Wat vervelend nou,’ zei ik, terwijl ik in gedachte weer zijn langzame, onheilspellende lachje zag, met die ijsblauwe ogen onbeschaamd op mij gericht, zijn bedoelingen onmiskenbaar. ‘Hij had in elk geval het fatsoen kunnen hebben om af te takelen.’

‘Hij heeft dus niet geprobeerd om ook jouw “vriend” te worden?’ vroeg Joss vinnig.

Ik schoot in de lach. ‘Nee, zeg!’

‘Hij weet toch de naam van je man niet?’ zei Bec vlug. ‘Op Facebook sta je als Molly Greene. Daarom heb ik hem niet geaccepteerd, zodat hij niet kon zien dat wij vrienden waren,’ legde ze ernstig uit. ‘Of foto’s van je zag.’

‘Hmmm. Slim van je,’ zei Joss, die enigszins begon te ont-dooien.

‘Bedankt, Batman.’ Bec keek opgelucht. ‘Ik ben blij dat je het goedkeurt.’

Het was eigenlijk nooit bij me opgekomen hoe bizar dat was, dat een ex enkele van mijn intiemste kiekjes uit mijn leven zou kunnen bekijken, van momenten waarmee hij niets meer te maken had: mijn huwelijk, verjaardagen, avondjes uit... ‘Dat voelt eigenlijk best raar.’

Bec begreep me verkeerd. ‘Dat komt gewoon omdat het zo onverwachts is,’ zei ze geruststellend. ‘Als John plotseling uit het niets opdook, zou ik me net zo voelen.’

‘Dat is nou precies de reden waarom ik zo’n hekel heb aan Facebook,’ zei Joss nog eens. ‘Je hoeft niet te weten wat je stomme exen allemaal doen. Ze horen gewoon uit je leven te verdwijnen, punt uit. Al dat zogenaamde sociale netwerken verstoort in feite het natuurlijke evenwicht der dingen.’

‘Verandert het klimaat?’ plaagde Bec. ‘Verstoort de voedselketen? Je mocht Leo en John absoluut niet, hè?’

‘Ik vond ze niet aardig of onaardig,’ antwoordde Joss eerlijk, wat me verbaasde. ‘In elk geval niet in het begin. John was gewoon karakterloos en een tikje egoïstisch. Hij bracht niet het beste in jou naar boven, Bec. Hij maakte je erg afhankelijk.’

Bec leek te wensen dat ze het niet had gevraagd.

‘Wat ik bedoel, is dat hij niets toevoegde aan je leven, hij was altijd maar voor zichzelf op stap, wat jou erg onzeker maakte. Feitelijk stelde hij maar weinig voor. Maar Leo...’ Ze zweeg even. ‘Die kon vreselijk leuk zijn als hij wilde. De moeilijkheid met hem was...’ Ze begon op dreef te komen, ‘dat hij, afgezien van het feit dat hij een ontrouwe klootzak bleek te zijn, op dat kinderversje leek: als hij zich goed gedroeg, gedroeg hij zich uitmuntend en als hij zich slecht gedroeg, gedroeg hij zich vreselijk.’

‘... hij was geen messias niet, het was een heel stout jongetje,’ voegde Bec eraan toe, en ze schoten allebei in de lach.

‘Bedoel je dat gedicht over dat kleine meisje met die krul?’ vroeg ik aan Joss. ‘Precies midden op haar voorhoofd?’

Ze keek me niet-begrijpend aan.

‘Laat maar. Toen ik ongeveer vijf jaar was, had ik met een viltstift op mijn slaapkamermuren getekend.’ Met mijn vinger depte ik een paar overgebleven kruimels van het bord en stopte ze in mijn mond. ‘Mijn moeder betrapte me en toen ik tegen haar zei dat ik dat niet had gedaan, maar mijn stoute handen, zei ze dat als ik voelde dat mijn handen weer stout wilden gaan doen, ik erop moest gaan zitten. Leo had wel een tijdje op zijn handen mogen zitten.’ Ik glimlachte naar ze. ‘In feite had hij eigenlijk nooit op moeten staan.’

Joss trok een grimas. ‘Stel je eens voor dat je met hem was getrouwd...’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat was nooit gebeurd. Niet als het erop aan was gekomen.’

Ze hielden allebei hun mond.

‘Echt niet!’ hield ik vol. ‘Ik weet dat ik een tijdje verblind was, maar hij was nooit de ware. Dat dacht ik alleen maar korte tijd, stommeling die ik was.’

‘Ik dacht dat je zei dat zoiets als de ware niet bestond?’ zei Bec snel.

Ik wees naar haar. ‘Dat klopt, dat heb je goed onthouden. Wat ik bedoel, is dat hij nooit een behoorlijke levenspartner zou zijn geweest.’

‘Dat is maar al te waar. Hij is hooguit geschikt voor een avontuurtje van drie maanden,’ zei Joss. ‘Hij sloopte je gewoon, meer niet. De enige keer dat hij zijn best voor je deed, was toen hij doorhad dat je bij hem wegging. Daarom zijn dat soort kerels ook zulke klootzakken. Ze zijn slim genoeg om beter hun best te doen als ze beseffen dat je ook echt zou kunnen opstappen... maar als ze je weer binnengehaald hebben en je stelt volkomen redelijke eisen en blijkt zelf ook behoeften te hebben... dan is het dag met je handje! Maar ik heb vooral zo de pest aan hem...’ Ze zweeg even, ‘omdat hij je belazerde toen je vader zo ziek was. Ik vind het nog steeds ontzettend min van hem om toe te geven dat hij met die teef lag te wippen toen je vader net een hartaanval had gehad.’

‘Als hij hier was,’ zei ik terloops, ‘zou hij zeggen dat hij niet gewild had dat het zo zou lopen, dat hij niet wist dat Cara me ging bellen om me te vertellen wat er aan de hand was.’

‘Als hij hier was,’ zei Joss vlug, ‘kon hij van mij een trap tegen zijn ballen krijgen.’

‘Je lijkt wel een wraakzuchtige olifant,’ grijnsde ik. ‘Ooit onrechtvaardig behandeld, nooit vergeten.’

‘Dat klopt, ja,’ zei ze hautain, kennelijk niet echt blij met die beschrijving. ‘Voor jullie tweetjes zou ik iedereen vertrappen.’

Ik staarde in de verte. ‘Het was een rare tijd,’ zei ik. ‘Ik deed eigenlijk alles in de verkeerde volgorde, hè? Op mijn vijftwintigste had ik juist moeten uitgaan en me ongepast moeten gedragen en de bloemetjes buiten moeten zetten, in plaats van schoon te maken, zondags uitgebreid te koken en mijn best te doen om alles soepel te laten verlopen terwijl dat er nooit in heeft gezeten.’

‘Het maakt niet uit wat je toen wel of niet hebt gedaan,’ zei Joss resoluut. ‘Je weet nu waarmee je bezig bent, en daar gaat het om. Ik kan eerlijk zeggen dat mijn jaren als twintiger over het algemeen afgrijselijk waren... ik zou ze voor geen goud over willen doen. Nieuwe schoenen, handenvol geld, lawaaierige clubs en te dure drankjes plus een vriendje – waar ik destijds zo naar hunkerde, had ik helemaal niet nodig. Dat ik zoiets als dit kan doen,’ ze wees naar ons, ‘maakt me gelukkig. En dat is voldoende.’

‘Goed gesproken,’ zei ik uit het diepst van mijn hart. ‘Maar mag ik mijn man wel houden? Ik weet dat ik Dan niet echt nodig heb, maar ik wil hem wel houden, als dat mag?’

‘Vooruit dan maar,’ zei Joss grootmoedig. ‘Omdat hij het is. Ga je nog steeds naar je ouders voor het vuurwerk straks? Mag Dan dit jaar dan wat afsteken, of doet Chris zoals gewoonlijk alles zelf?’ Ze grijnsde. Ze bedoelde daarmee mijn oudere broer, die graag haantje-de-voorstee speelde.

Ik schoot in de lach. ‘Mijn vader gaat het doen. Chris en Dan mogen vanaf de zijlijn toekijken, terwijl wij meiden met de kin-

deren veilig binnen naar Stu kijken, die enthousiast veel te veel rommel op het vreugdevuur buiten gooit dat volgens ons te dicht bij de schutting ligt. Eens een pyromaan, altijd een pyromaan.'

'Stu zal wel nooit zijn middelstekindcomplex kwijtraken, hè? Ik ben dol op je broers,' zei Bec vol genegenheid. 'Op een asek-suele manier natuurlijk,' voegde ze er haastig aan toe.

'Uiteraard,' antwoordde ik. 'Dat stadium ben je voorbij, hè?' Bec bloosde schattig.

'Grapje,' plaagde ik. 'Was dat niet in... 1990 of zo? En Stu was toen echt een stuk met zijn vlasbaardje en zijn baggy Vanilla Ice-broek.'

'Ik word tot op de dag van vandaag nog steeds misselijk van de geur van Cinzano,' bekende Bec.

Ik klopte haar meelevend op de hand. 'Nou ja, jullie hebben lekker gezoend en het heeft me door de jaren heen vaak genoeg de kans gegeven je te plagen, dus iedereen had er profijt van.' Ik pakte mijn handtas om mijn portemonnee te zoeken. 'Bedankt allebei, het was weer hartstikke gezellig.'

En dat was ook zo. Hoewel we over van alles en nog wat hadden gepraat, merkte ik onderweg naar huis dat ik nog steeds aan Leo dacht en aan de verrassend vinnige stem aan de andere kant van de telefoonlijn, die zei:

'Hallo, met Cara. Ik ben met je vriendje naar bed geweest. Ik vond dat je dat moest weten.'

Leo had alleen maar zielig, bijna hulpeloos zijn schouders opgehaald toen ik hem ermee confronteerde. Alsof hij het zelf niet helemaal begreep, alsof het iets was waar hij geen controle over had, zei hij: 'Nou ja, misschien hou ik wel van haar.' Mijn woedende vragen waren in tranen veranderd en ik smiet hem van alles naar zijn hoofd, maar zijn gezicht was steeds uitdrukking-slozer geworden en dat had ik nooit eerder gezien. Even, toen hij eenmaal was vertrokken, wenste ik bijna dat ik hem niet had gedwongen zijn biezen te pakken, ook al wist ik best dat het voor-good uit was.

Joss had gelijk. Dat soort mannen was alleen goed voor een bevestiging.

En ja, de tijd heelt alle wonden.

Toen ik thuiskwam, bleek Dan er nog niet te zijn. Ik deed mijn schoenen uit, zette thee en ging vervolgens naar boven om mijn e-mail te controleren. Een nadeel van het voornamelijk thuiswerken als artsbezoeker was dat ik zelfs in het weekend mijn computer nog aanzette. Ik zag niets interessants, zodat ik in plaats daarvan maar op Facebook inlogde...

Na een korte aarzeling typte ik nieuwsgierig 'Leo Williams' in de zoekbalk.

In het verleden had ik het net al een paar keer afgesnuffeld, maar zonder resultaat. Kennelijk had hij zich pas kortgeleden aangemeld, eigenlijk wel raar gezien het feit dat hij evenementen organiseerde en absoluut een...

Hé! Ik hield mijn adem in toen er een piepklein, maar herkenbaar fotootje op het scherm verscheen. Hij was het.

Hij lachte naar de camera met zijn armen om een glimlachende, donkerharige vrouw – níét Cara – en zag er erg gelukkig uit. Dit was absoluut veel interessanter dan de saaie albums door te werken met als titel 'zooi van mijn klotetelefoon', van iemand met wie ik op de middelbare school had gezeten... ik keek wat beter en opende toen zijn profiel.

Bec had gelijk. Hij zag er nog precies hetzelfde uit, alleen wat ouder. Hij droeg een smokingjasje. Dat stond iedereen goed, maar hem in het bijzonder. Zijn bijna zwarte haar was misschien iets korter dan ik me herinnerde, met hier en daar wat grijs, maar hoelang had ik hem al niet meer gezien? Vier... misschien vijf jaar? Dat moest haast wel – het was vlak voor mijn negenentwintigste verjaardag uitgegaan. Ik bekeek de foto nauwkeurig, ze waren duidelijk op een feestje of zoiets genomen, tussen heel veel mensen van wie het hoofd half afgeknipt was. Het leek een beetje op zo'n foto die je in de societyrubriek van een dure glossy kunt vinden.

Hij had er heel weinig informatie bij gezet, alleen zijn verjaar-

dag en dat hij ‘een relatie had’. Maar toen ik zijn fotomap opende, waren dat er heel wat. De meeste waren van hem alleen terwijl hij aan het snowboarden en kitesurfen was, in de trant van ‘ja, ik voel me net zo thuis op de hellingen als in de directiekamer’, wat eerlijk gezegd voor de pagina’s van veel mannen geldt. En een paar waren duidelijk vakantiekiekjes met dezelfde vrouw, allebei bruingebrand voor de camera, pronkend met een dure zonnebril en een cocktail in hun hand... En slechts één foto met twee jonge, enigszins verlegen kijkende, keurig geklede meisjes die voor hen stonden. Ik fronste mijn wenkbrouwen. Dat had Bec verkeerd – en die noemt zichzelf verloskundige! – die waren niet van hem. Ze leken zo rond de zes en negen jaar, veel te oud. Ik boog me naar het scherm: dat van die trouwring klopte wel. Die zag ik glimmen aan zijn vinger. Ik leunde naar achter en bleef naar hen kijken. Ze zagen er precies uit als elk gewoon, gelukkig gezin. Leo was stiefvader. Wat vreemd.

En wat nog vreemder was... of verbeelde ik het me maar dat zijn vrouw wel iets van mij weg had? Ze was iets ouder en wat Bec had gezegd klopte, ze was weelderig gevormd, maar op een aantrekkelijke, vrouwelijke manier. Het was eigenlijk voornamelijk het haar, ongeveer in dezelfde stijl en kleur als dat van mij, halflang met een lange pony... Nou ja, mannen vielen meestal op een bepaald type, dat was niets nieuws. Ze zag er vastberaden en zelfs een beetje hard uit. Alsof ze Leo best aan zou kunnen.

Ik ging terug naar zijn profiel en staaarde weer naar zijn foto. Ik kon hem praktisch hartelijk horen lachen, ik wist precies hoe die lach klonk... en dat waren armen waar ik eens in had gelegen, lippen die op de mijne waren gedrukt. Raar, hoor. Ik had precies zulke foto’s van ons samen. Waarschijnlijk zaten er nog wel een paar ergens verstopt in een doos tussen oude kerst- en verjaardagskaarten, afstudeerlijsten en huwelijksuitnodigingen van vrienden.

Ik scrolde door zijn lijst met vrienden... en schoot overeind toen ik Cara Jones zag staan. Nee maar! Waren ze nog steeds

bevriend? Jammer genoeg deelde ze haar profiel niet met iedereen, hoewel ik met voldoening zag dat ze er met het ouder worden niet knapper op werd.

Cara Jones. De laatste keer dat ik dat gezicht had gezien, was toen ik iets te vroeg thuiskwam van mijn werk en ik erachter kwam dat Leo zijn laatste spullen aan het ophalen was. Ze leunde toen tegen haar opzichtige, snelle BMW'tje, een en al zelfvoldaanheid en springerige krullen, de armen over elkaar geslagen in haar strakke, dure motorjack, terwijl ze op hem wachtte. Ze had nieuwsgierig naar me gekeken, toen ik met mijn hoofd omhoog vlak langs haar heen het huis was binnengelopen. Ik heb naderhand nog heel wat tijd verspild met me af te vragen of ik terug had moeten gaan om haar een stomp te geven, en of ik al dan niet een lafaard was omdat ik dat niet had gedaan.

Gelukkig deed haar gezicht me nu helemaal niets meer. Ik stak mijn tong naar haar uit – stomme trut – en ging terug naar Leo's profiel.

En toen deed ik impulsief en zonder reden iets stoms. Ik zat een minuut naar hem te staren en klikte opeens op **STUUR LEO EEN BERICHT**. In de onderwerpregel zette ik **NEE MAAR!** en tikte snel

Ik zie dat je het druk hebt gehad! Gefeliciteerd! Ik hoop dat het goed met je gaat. Molly

Toen klikte ik op **VERSTUREN**.

3

Ik ging vrijwel meteen rechtop zitten, niet op mijn gemak en met het gevoel dat ik iets stoms had gedaan. Maar het was te laat, het bericht was verstuurd. Niets meer aan te doen.

Dat stomme Facebook... het was net zo'n bedenkelijk chocolaatje dat je eigenlijk moet laten liggen, maar dat je toch zit weg te schrokken.

Nou ja, ik kon het niet meer terughalen. Om te beginnen had ik zijn profiel al niet moeten bekijken. Ik zuchtte. Misschien was het gewoon een van die stomme dingen die je maar het beste voor je kon houden. En trouwens, hij zou mijn bericht waarschijnlijk gewoon negeren. Och ja, vast wel natuurlijk, het was tenslotte Leo...

Beneden viel de voordeur met zo'n klap dicht dat ik ervan schrok. 'Hallo? Moll?' brulde een stem. 'Ben je boven?'

Daar was Dan. 'Hoi!' schreeuwde ik opgewekt, terwijl ik met een snelheid die mezelf verraste, de e-mail verwijderde, Leo's profiel afsloot en de geschiedenis wiste.

Toen hij even later in de deuropening verscheen, zat ik onschuldig ergens op mijn eigen profielpagina te klikken.

'Hallo!' Hij liep de kamer door en kustte me innig. Zijn gezicht was koud omdat hij de hele middag buiten was geweest en zijn wangen waren rood. 'Wat ben je aan het doen?' Hij keek naar het scherm. 'Aha, we zijn kennelijk ijverig geweest?'

'Hoe was de wedstrijd?' vroeg ik haastig.

'Waardeloos,' zei hij opgewekt, 'maar er werd iemand van het veld gestuurd en die gaf de scheidsrechter een mep, dat was wel lollig. Maar kijk eens wat ik onderweg naar huis in een winkel vond?' Hij haalde een paar pakjes met sterretjes tevoorschijn.

‘Wat goed! Die was ik compleet vergeten.’

Hij keek tevreden. ‘Dat dacht ik al.’ Hij ging op de stoel in de hoek van de kamer zitten en deed zijn sjaal af. Daarna haalde hij zijn hand door zijn bruine haar, dat door de muts plat was gaan liggen. ‘Ik moet naar de kapper, ik begin eruit te zien als een schaap.’

‘Ik vind schapen leuk,’ zei ik, terwijl ik de computer uitzette.

‘Ik vind jou ook leuk.’ Hij wiebelde met zijn wenkbrauwen en keek me ondeugend aan, maar toen veranderde zijn uitdrukking. Hij zat na te denken. ‘Ik zou nu snel de kapper kunnen bellen, om een afspraak te maken voordat ik het vergeet...’ Hij trok zijn mobiel tevoorschijn, praktisch als altijd. ‘Hoe laat moeten we trouwens bij je ouders zijn? Heb ik nog tijd om... O! Een sms’je,’ zei hij, nog voordat ik kon antwoorden. Fronsend keek hij een moment aandachtig naar het schermje en toen klaarde zijn gezicht op. ‘Sjonge! Ed en Beth krijgen een kind!’ riep hij uit. Ed was zijn getuige geweest en Beth was zijn vrouw. ‘Leuk, hè? Ik zal ze even bellen...’

‘Hé Ed!’ zei hij, terwijl hij opstond. ‘Ik heb net je sms’je gehad. Geweldig nieuws! We vinden het hartstikke leuk voor jul-lie!’ Hij legde zacht zijn hand op mijn hoofd en streelde afwezig mijn haar. Toen trok hij zijn hand weg en zijn mond vormde het woord ‘thee?’

Ik knikte. ‘Wanneer komt het?’ vroeg hij toen. Hij stak zijn duim omhoog en kuierde opgewekt naar beneden. ‘De tijden veranderen, hè? Ik kan nauwelijks geloven dat jij vâder gaat worden,’ hoorde ik hem lachen. ‘Het arme kind...’

‘...Ik hoop wel dat het de oren van Beth krijgt.’ In de auto op weg naar mijn ouders had Dan het er nog steeds over. ‘Niemand verdient zulke flappers als Ed. Of zijn haar. Wist je dat hij op zijn tweeëntwintigste al kaal begon te worden?’ Grinnikend schudde hij zijn hoofd. ‘Arme stakker... Vind je dat mijn haar bovenop al dunner begint te worden?’ vroeg hij even later, terwijl hij bezorgd in de spiegel keek. ‘Misschien moet ik volgende

week vragen of ze de zijkanten wil knippen maar bovenop dezelfde lengte kan houden? Wat vind jij?’

Ik negeerde zijn vraag en zei vriendelijk: ‘Voor je kijken.’

‘Dus het wordt dunner. Laten we dan maar hopen dat onze kinderen niet mijn haar krijgen... of mijn lengte en jouw voeten. Dan vallen ze constant op hun smoel.’ Hij zweeg even. ‘Of jouw lengte en mijn voeten. Dat zou nog erger zijn, een baby met supergrote clownsvoeten.’ Hij schoot in de lach. ‘Beangstigend, hè?’

‘Is er dan niemand die me helpt?’ schreeuwde ik. ‘Ik ben zo bang!’

Mijn neefje Oscar hield op met grommen en trok zijn masker omhoog, onzeker balancerend op zijn step. ‘Ik ben het maar,’ zei hij opgetogen, terwijl ik op een van de keukenkrukken neerviel.

‘Oef!’ zei ik zogenaamd opgelucht en ik nam een slokje thee. Oscar zette het masker weer op en stepte naar de andere kant van het vertrek, waar zijn jongere zusje Lily steeds gefrustreerder raakte in haar poging om haar poppenwagen over de keukendrempel te tillen.

Oscar bleef staan en nam de situatie kalm op. ‘Dat moet je ook aan een jongen vragen,’ zei hij en hij wilde haar helpen. Maar Lily dacht dat hij de poppenwagen probeerde af te pakken en begon woest te krijsen, waarop Oscar uiteraard besloot dat het de moeite niet waard was, de wandelwagen liet vallen en weg stepte. Lily keek hem kwaad na met een blik van ‘heel verstandig, vriend, maak dat je weggomt’. Aanvaringen tussen de seksen kwamen kennelijk op steeds jongere leeftijd voor.

Tijdens zijn vlucht botste Oscar bijna tegen mijn moeder op, die bezig was de keuken op te ruimen. ‘Eh... het begint hier wel wat vol te worden,’ zei ze waarschuwend tegen de rest van ons, van wie het merendeel lui de zaterdagkrant zat te lezen.

‘Ik ga al.’ Mijn oudste broer Chris legde het economiekatern neer, strekte zijn lange benen en stond op. ‘Oké, tijd voor verstopperijtje spelen voordat we vuurwerk gaan afsteken!’

‘Ik wil hem wel zijn, pap,’ bood Oscar grootmoedig aan, terwijl hij opgewonden opkeek naar zijn vader.

‘Wat een goed idee.’ Mijn moeder pakte vlug mijn halfvolle kopje onder mijn neus vandaan en bracht het naar de gootsteen.

‘Het was nog niet leeg,’ protesteerde ik.

‘O nee? Niets aan te doen,’ zei ze kordaat. ‘Vort.’

‘Het zou me niets verbazen als ik een dezer dagen op het af-druiprek beland,’ merkte mijn vader op, terwijl hij het boekkatern en zijn eigen beker stevig vastgreep.

‘Doet u ook mee verstopper-tje spelen, opa?’ vroeg Oscar.

‘Nee, jochie,’ zei mijn vader spijtig. ‘Ik zit aan mijn stoel vastgeplakt. Maar ik help wel met aftellen.’ Oscar keek ons allemaal vol verwachting aan, zodat mijn schoonzus Karen en ik onwilling overeind kwamen. Stuart, mijn andere broer, bleef gewoon doorlezen in het sportkatern en zijn vrouw Maria was onmiskenbaar opgelucht dat ze een excuus had: mijn jongste neefje Harry kreeg de fles. ‘We tellen tot dertig, goed, Os? Een, twee, drie...’

‘Toe nou, oom Stu en oom Dan!’ drong Oscar aan. ‘We zijn al begonnen. Jullie moeten je ook verstoppen!’

‘We zouden vaker gezellig samen in het donker moeten zitten,’ zei Dan in de hangkast van de logeerkamer en hij kneep me in mijn bil.

‘Hopelijk was jij dat en niet meneer Tumnus uit Narnia,’ grijnsde ik. Hij bukte zich en kustte me. Heel eventjes begonnen we een heel ander spelletje te spelen tot Dan met tegenzin rechtop ging staan. ‘Daar kunnen we maar beter mee ophouden,’ zei hij. ‘Zodra we weer thuis zijn, gaan we gewoon verder, goed?’

‘Hè ja, fijn,’ mompelde ik. Toen hoorden we Oscar de trap op stommelen. Hij schreeuwde behulpzaam: ‘Ik kom jullie zoeken...’ We gaven geen kik meer. ‘...maar ik moet eerst plassen!’

Dan snoof en ik giechelde. ‘Dit kan nog wel even duren, sorry.’

Heel even stonden we zwijgend te wachten. ‘Ik hoop dat ze

ook allemaal zulke spelletjes met ónze kinderen zullen spelen,' fluisterde Dan.

'Natuurlijk wel!'

'Ik zat net beneden te denken... Je weet toch dat Ed en Beth een kind krijgen? Die zijn ná ons getrouwd. Ik weet wel dat we een tijdje geleden hebben afgesproken te wachten tot we iets hadden gekocht... maar waarom dóén we het niet gewoon?'

'Wat?' vroeg ik verbijsterd. 'Een huis kopen?'

'Nee! Een kind nemen. Waarom doen we dat niet gewoon?'

'Klaar!' schreeuwde Oscar, terwijl de wc werd doorgetrokken. Ik legde mijn vinger op mijn lippen om Dan te laten zwijgen.

'Wat vind je ervan?' vroeg hij enthousiast.

'Sst!' zei ik. 'Hij hoort je nog. Laten we het spel niet bederven.'

Op de terugweg naar huis was Dan ongewoon stil geweest.

'Is er iets?' vroeg ik een tikje bezorgd, terwijl hij fronsend voor zich uit keek.

'Hmm?' Hij rukte zich los uit zijn overpeinzingen, keek even naar me en lachte kort. 'Nee, hoor, er is niets. Lichtelijk afgepeigerd, meer niet.'

'Dat komt door al die ritjes die je Oscar op je rug hebt laten maken.' Ik kneep even in zijn hand. 'Je was vandaag zo leuk met hem, dankjewel... maar het verbaast me niets dat je moe bent.' Ik gaapte, dat gold ook een beetje voor mezelf. 'We moeten er maar vroeg in kruipen vanavond.'

Maar toen Dan later op de avond naast me kwam liggen, leek hij niet van plan om te gaan slapen...

Net toen ik tevreden bedacht dat we eigenlijk vaker met elkaar moesten vrijen omdat we daar erg goed in waren, zei hij: 'Zullen we het zonder doen?'

Met een schok kwam ik weer met beide benen op de grond terecht en flapte er volkomen overrompeld uit: 'Maar dan zou ik...'

'Dat weet ik,' zei hij geduldig, alsof ik wat traag van begrip was.

‘O, bedoel je dat.’ Het bleef even stil en toen begon hij me weer te zoenen. Maar hoewel ik me net nog ontspannen en min of meer in de wolken had gevoeld begon mijn hart nu sneller te kloppen. Gingen we het werkelijk doen? Was dit het? Het gróte moment? Gingen we het nu... proberen?

Binnen vijf minuten zou ik zwánger kunnen zijn.

Mijn hart bonsde opnieuw... met een gevoel dat verdacht veel op angst leek.

‘Dan, zouden we daar niet over moeten praten?’

‘Wil je nú praten?’ Hij richtte zich half op en keek op me neer. ‘Waarover?’

‘Nou, over timing en zo,’ zei ik snel.

Duidelijk verbijsterd herhaalde hij: ‘Timing? Ik begrijp niet...’

Mijn paniek groeide. Ik zei: ‘We moeten er eerst over praten. Dit kunnen we niet zomaar doen.’

‘Niet?’ Hij was duidelijk perplex, maar omdat het Dan was – vriendelijk, zorgzaam en door en door verstandig – wilde hij niets verkeerd doen, dus vertrouwde hij mij. Hij haalde zijn schouders op en pakte een condoom uit het doosje.

Tot mijn verbazing ervoer ik vrijwel onmiddellijk een gevoel van opluchting, maar dat maakte me ook erg onzeker.

De volgende ochtend reden we naar Chichester voor de zondagse lunch bij Dans ouders en dit keer was het mijn beurt om nadenkend te zwijgen. Ik zat met mezelf te debatteren over mijn reactie gisteravond in bed en kwam tot de slotsom dat het vast normaal was om me zo te voelen. Het was per slot van rekening een hele stap, zo’n besluit om het te gaan proberen. Dat ik mijn bedenkingen had, betekende verdorie heus niet dat ik geen kinderen wilde.

Dan keek me van opzij aan en zei: ‘Niet op je nagels bijten,’ waarna hij voorzichtig mijn hand bij mijn mond wegtrok. ‘We gaan alleen maar lunchen, Moll, we blijven niet lang als mijn vader een van zijn buien heeft.’ Hij glimlachte geruststellend. ‘Weet je wat? Waarom vertel je niet wat meer over die timing-

kwesties waarvan ik meer moet weten? Wanneer moeten we het dan doen? Tijdens de eisprong?’

Ik wierp hem een verbaasde blik toe. Wat ik eigenlijk bedoelde, was dat als ik in november zwanger werd, ik in augustus hoogzwanger zou zijn en dat was geen pretje... En wat het kind betreft, dat zou voor de rest van zijn of haar schoolcarrière altijd in de zomervakantie jarig zijn. Eisprong? Sinds wanneer was Dan zo goed geïnformeerd?

‘Je bent nogal onregelmatig, hè?’ vervolgde hij kalm. ‘Is het dan moeilijker uit te rekenen?’

Mijn mond viel open. ‘Moeten we het daar nu over hebben?’ vroeg ik zwak.

‘Waarom niet?’ zei hij verbaasd.

‘Nou, we zijn er haast.’

‘Moll,’ hij liet zijn stem tot een overdreven gefluister dalen, ‘zelfs mijn moeder kan ons op deze afstand niet horen. Het is nog tien kilometer.’

‘Laten we er op de terugweg maar over praten,’ stelde ik voor en ik probeerde net te doen alsof ik niet zag dat hij me van opzij aankeek.

‘Oké,’ zei hij ten slotte. ‘Mij best. We praten er later over.’

Voor het eerst was ik blij dat we in Chichester arriveerden. Mijn schoonvader Michael was in een uitzonderlijk goed humeur. Hij liet ons trots zijn nieuwe golfijzer 9 zien. Jammer genoeg bleef dat niet zo. Als hij wilde, kon hij geestig, charmant en ongelooflijk goed gezelschap zijn, maar hij kon ook zomaar zonder duidelijke reden in een knorrige, oude klootzak veranderen. Het was mij een raadsel hoe Susan het uithield met zo’n onberekenbare man. Maar al die tijd dat ik haar ken, heb ik haar nauwelijks horen vloeken of daadwerkelijk haar humeur zien verliezen. Misschien liet het haar inmiddels koud, of misschien hoefde ze gewoon niet te schreeuwen... één of twee keer heb ik haar alleen ijzig ‘Michael!’ horen zeggen, waarmee ze duidelijk maakte dat hij te ver was gegaan en dan had hij kwaad maar gehoorzaam zijn mond gehouden. Maar ik had ook vaak

genoeg gezien dat ze gegeneerd het gesprek weer probeerde op te pakken, als Michael nijdig en ongemanierd de kamer was uitgelopen. Na al die tijd was het nog steeds verdomd moeilijk te bepalen wie nu werkelijk de broek aanhad.

Toen we aan tafel gingen, vertelde Dan dat een van zijn schoolvrienden ontslagen was.

‘Maar jouw branche blijft toch wel overeind?’ vroeg Michael bits.

Dan pakte de waterkan. ‘Nou, pa, dat maakt tegenwoordig weinig verschil. Ze hebben ons loon bevroren.’ Hij haalde zijn schouders op en vulde zijn glas bij.

‘Pardon?’ Michael legde zijn mes en vork neer, leunde naar achter, veegde met een servet zijn mond af en keek Dan uitdagend aan. ‘Bevroren? Wat bedoel je daarmee?’

Mijn hart sloeg even over.

‘Ik heb er maar weinig over te zeggen, pa.’ Onbedoeld zette Dan de kan hard neer.

‘Voorzichtig!’ zei Michael waarschuwend. ‘En doe niet zo belachelijk. Natuurlijk is er altijd een manier om door de woelige baren te navigeren – ik zeg niet dat die er niet zijn – maar je moet wel het roer in handen blijven houden.’

Diplomatiek hield Dan zijn mond. Hij pakte de schaal met gebakken aardappelen en bediende zich. Susan keek Michael strak aan, maar ze zei niets. Ik legde mijn bestek neer toen ik zag dat haar oude vader, Dans opa, zijn servet op de grond had laten vallen en er niet bij kon.

Ik gaf hem zijn servet terug. ‘Dankjewel, Molly,’ zei hij zacht. Zijn bevende handen wilden de waterkan pakken, die Dan afwezig had neergezet.

‘Zal ik?’ bood ik zacht aan en hij knikte dankbaar. Ik vulde zijn glas bij en gaf het hem. Hij keek even naar Michael en sloeg toen nauwelijks merkbaar zijn vochtige, vriendelijke ogen ten hemel toen hij mij weer aankeek. Onwillekeurig glimlachte ik en sloeg toen discreet mijn ogen neer, terwijl hij verder at.

‘Zo moeilijk kan het volgens mij niet zijn om voor jezelf op

te komen, hoor,' begon Michael weer. Zijn nog altijd dikke haar wipte op en neer, terwijl hij energiek een vet stuk vlees afsneed. 'Dat is ontstellend gemakkelijk feitelijk. Je loopt gewoon naar binnen en zegt: "Dat voorstel van u om mijn salaris te bevriezen is onacceptabel. Dat zou u toch ook vinden als u in mijn schoenen stond?" Echt, Daniel, straks vertel je me nog dat er van je wordt verwacht dat je eerder komt en later weggaat.'

'Min of meer,' zei Dan, 'maar het is niet anders.'

Michael schudde ongelovig zijn hoofd. 'Nou, laat ik je dan dit vertellen,' hij wees met zijn vork naar Dan en ik voelde dat ik inwendig begon te koken. Ik staaarde naar mijn bord en concentreerde me op het motief erop. 'Ik kwam nooit na zevenen thuis, dat was een principewestie. Als je niet alles voor die tijd afkrijgt, werk je niet efficiënt of je werkgevers buiten je uit. Word níet de man die door iedereen als voetveeg wordt gebruikt. Loop nooit weg, hou altijd voet bij stuk.' Hij haalde een stukje vlees door een royale hoeveelheid jus en stopte het in zijn mond. 'Je zit niet meer op school.' Toen wendde hij zich tot mij. 'Wist je dat hij minstens drie keer van school is weggelopen, Molly? De kleine klootzak.'

'Echt waar?' zei ik. Ik probeerde rustig te blijven praten, want natuurlijk wist ik dat allang. Dan was ontzettende ongelukkig geweest op kostschool en had meer dan eens gevraagd of hij naar huis mocht. Van Susan mocht dat, maar Michael had voet bij stuk gehouden en tegen zijn achtjarige zoon gezegd dat hij 'dat als een man moest dragen'.

'Zelfs dat kon hij niet behoorlijk. Die stommerd nam de verkeerde trein en kwam verdomme in Bristol terecht.'

Niemand zei iets.

'We moesten helemaal daarheen om hem op te halen. Hij zat te grienen op de afdeling Gevonden Voorwerpen toen we er arriveerden. Weet je nog, Susan?'

Ik was vast niet de enige die Dan voor zich zag als een angstig en eenzaam jochie, dat aan de ene kant met smart op zijn ouders zat te wachten, maar tegelijkertijd doodsbang was voor

hun komst. Ik voelde heel even een steek van sympathie, maar tegelijkertijd walgde ik bijna van Michael.

Mijn arme Dan probeerde heldhaftig het gesprek weer op te pakken. ‘Hoe dan ook, zo’n baan van negen tot vijf zoals jij vroeger had dat zou ik maar al te graag willen, pa, maar die bestaan niet meer. Ze lachen me in mijn gezicht uit als ik zeg dat ik elke avond om zeven uur thuis moet zijn.’

Michael snoof laatdunkend. ‘Onzin. Ik dacht dat er voordelen hoorden te zitten aan al die ontwikkelingen in de IT waarvan jij altijd zegt dat ze zo doorslaggevend en noodzakelijk zijn. Waren die niet bedoeld om het leven gemakkelijker te maken, zodat je “flexibel kunt werken” zoals dat geloof ik wordt genoemd?’ Hij keek triomfantelijk. ‘Ik vind het niet erg flexibel klinken. Je kunt niet eens op een fatsoenlijk tijdstip thuiskomen, en je werkt verdorie in de IT.’

‘Kan die muziek niet wat zachter?’ Dan begon nu ook geïrriteerd te raken. ‘Hij staat erg hard. Molly krijgt er nog migraine van en opa’s oren zullen ook wel tuiten.’

Michael zei niets, pakte eenvoudigweg de afstandsbediening, drukte op een van de knopjes en zette de muziek helemaal uit, waardoor het ineens nadrukkelijk stil werd.

Maar na enkele ogenblikken kon hij zich niet langer inhouden. Hij wilde altijd het laatste woord hebben. ‘Dat is het probleem met carrières die op wispelturige modebanen zoals die in de informatietechnologie zijn gebaseerd...’

Ik meende te zien dat Susan haar mes iets steviger vastpakte.

‘... alles komt uiteindelijk gewoon neer op vraag en aanbod, Daniel. Misschien denk jij van niet, maar zoveel is er niet veranderd, dat kan ik je wel verzekeren. Er zal altijd behoefte blijven aan dokters, tandartsen... maar toch kunnen we heel goed zonder computers als je die morgen allemaal weg zou halen. Ik heb je gezegd dat een traditionelere studie zijn waarde zou behouden, maar je wilde niet luisteren, hè!’

Ik kon het echt niet langer verdragen. ‘Hoe gaat het met je geopereerde knie, Michael?’ vroeg ik.

‘Veel beter, dank je,’ zei hij nu tegen mij. ‘Ik was na een dag al weer thuis! Het is dat het weer zo gruwelijk slecht is, anders zou ik al weer op de golfbaan staan.’

‘Er stond eigenlijk een week voor,’ zei Susan zuur, ‘maar dankzij die kijkoperatie... Maar hij moet toch niet vergeten dat hij bijna drieënzeventig is.’

‘Het stelde allemaal niets voor,’ zei Michael en hij pakte de schaal met erwten. ‘Ik begrijp werkelijk niet waar al die drukte om was.’

‘Het is ongelooflijk, hè? Ze gebruiken die kijkoperaties tegenwoordig zelfs voor bypasses,’ zei ik onschuldig. ‘Een arts vertelde me onlangs dat de chirurg instrumenten gebruikt die verbonden zijn met een computer...’ Michaels hand met de opscheplepel bleef boven zijn bord zweven ‘...die zijn bewegingen interpreteert en de instrumenten stuurt om een eventueel beven van de handen van de chirurg te elimineren. Die samenwerking levert het beste resultaat voor de patiënt op. Ik ben blij dat het al zo snel beter gaat met je knie.’ Ik pakte mijn glas water, terwijl er een dankbare glimlach over Dans gezicht gleed.

Met fonkelende ogen keek Michael me strak aan. Toen ik mijn glas neerzette, zei hij: ‘Drink je niet, Molly?’

‘Vandaag niet, nee.’

‘O?’ zei hij op een gevaarlijke toon. ‘Is daar een reden voor? Je bent toch niet zwanger?’

‘Nee, hoor.’ Ik lachte luchtig, maar dacht ondertussen: Sodemeter op. Zo gemakkelijk laat ik me niet pakken.

‘Ik heb gewoon geen trek in alcohol.’

Hij leunde achterover in zijn stoel met zijn handen op zijn buik, die opmerkelijk plat was voor een man van zijn leeftijd en eetlust, en zei: ‘Ben je niet bang dat, tenzij hij verdomme eens een beetje opschiet...’ hij knikte naar Dan, ‘alles er binnenkort gewoon mee ophoudt?’

‘Pa!’

‘Michael!’

Ik had mijn mond moeten houden. Ik had het aan Susan over

moeten laten, maar terwijl ik Michael aanstaarde, voelde ik de drang opkomen om mijn man te beschermen. Mijn verontwaardiging over zijn grofheid, opgeteld bij iets anders dat ook meespeelde, een vorm van irritatie of spanning die ik onbewust had opgebouwd, maakte dat ik ontplofte van woede. Ik moest mijn man verdedigen. En voordat iemand de kans had om te reageren, hoorde ik mezelf zeggen: 'Ik herinner me dat iemand me een keer vertelde dat als mannen een bepaalde leeftijd hebben bereikt, ze nooit zonder te stoppen een wc voorbij moeten lopen, nooit een erectie moeten verspillen...'

Dan verslikte zich in een hap yorkshirepudding. Hij keek me vol afgrijzen aan. Hij greep zijn glas en morste daarbij overal water op het tafelkleed. Ook Susan keek verbijsterd.

'... en goed moeten oppassen met scheten laten. Klopt dat een beetje, Michael?'